

Ας δούμε πρώτα, εντελώς χοντρικά και πρόχειρα, κάποιους αριθμούς.

Κοινωνικό Μέρισμα: Με στοιχείο του Δεκέμβριου 2018, φαίνεται πως έγιναν 2.170.000 (!) αιτήσεις πολιτών για «κοινωνικό μέρισμα». Από αυτές εγκρίθηκαν 1.258.000, δηλαδή βρέθηκαν τόσοι άνθρωποι να πληρούν ταυτόχρονα τα σχετικά κριτήρια, δηλαδή να έχουν ατομικό εισόδημα κάτω των 9.000 ευρώ, καταθέσεις κάτω των 9.000 ευρώ επίσης και ακίνητη περιουσία αξίας κάτω των 125.000 ευρώ (με κάποιες προσαυξήσεις για παιδιά κλπ). Μέσος όρος ενίσχυσης ήταν τα 480 ευρώ ανά άτομο.

Κοινωνικό τιμολόγιο ΔΕΗ: Με στοιχεία της ΗΔΙΚΑ από Μάρτιο 2018 έγιναν περίπου 500.000 αιτήσεις για ένταξη στο (μειωμένο) κοινωνικό τιμολόγιο. Από αυτές εγκρίθηκαν περίπου οι 300.000. Δηλαδή βρέθηκαν τόσοι άνθρωποι να έχουν εισόδημα κάτω από 1200 ευρώ το έτος ή 9.000 ευρώ (για να πάρουν μια έκπτωση 75 ευρώ/kwh και 45 ευρώ/kwh αντίστοιχα).

Πρώτη κατοικία και Νόμος Κατσέλη: Οι προσφυγές στο νόμο Κατσέλη για προστασία πρώτης κατοικίας από κατάσχεση/πλειστηριασμό είναι περίπου 200.000. Από αυτές έχουν εκδικασθεί περίπου 60.00 και 40.000 από αυτές εγκρίθηκαν, δηλαδή υπήρξε κάποια «προστασία»

Ληξιπρόθεσμες Οφειλές προς την εφορία: Τα στοιχεία του τέλους του 2018 μιλούν για 4.064.750 πολίτες να έχουν ληξιπρόθεσμες Οφειλές! Είναι τετραπλάσιοι από το 2010, λιγότεροι από τους 4,5 εκατ. του 2015, αλλά, το κυριότερο, με τρομακτική αύξηση των οφειλών: Από 38 δις το 2010 και 85 δις το 2015, σήμερα οι οφειλές (αρχικά ποσά) φτάνουν τα 105 δις και με τα πρόστιμα, προσαυξήσεις κλπ τα 180 δις, δηλαδή ένα ολόκληρο ΑΕΠ! Ακόμη πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι 3.600.000 άνθρωποι χρωστούν κάτω από 10.000 ευρώ. Οι οφειλές αυτών φτάνουν συνολικά μόλις στα 3,7 δις ή το 3,6% των συνολικών

οφειλών. Εξ αιτίας όμως αυτών των οφειλών, γίνονται κοντά 500 κατασχέσεις λογαριασμών τη μέρα και περίπου 1.800.000 άνθρωποι, βρίσκονται στον προθάλαμο κατάσχεσης λογαριασμών.

Επίδομα θέρμανσης και επίδομα στέγασης: Δε θα κουράσουμε με ακριβή στοιχεία. Γεγονός είναι ωστόσο ότι εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι έτρεξαν να κάνουν αιτήσεις και να πάρουν ενισχύσεις ώστε να μπορέσουν να κάνουν την πληρωμή της θέρμανσης ή του ενοικίου.

Από κοντά έχουμε και την Εκκλησία να περηφανεύεται για το «φιλανθρωπικό» της έργο, δηλώνοντας ότι κάθε χρόνο μοιράζει **1,5 εκ. μερίδες φαγητού σε 500.000 ανθρώπους μας**, ενώ περίπου 80.000 εξυπηρετούνται στα **κοινωνικά παντοπωλεία της**.

Ας τα δούμε όλα μαζί: Εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια άνθρωποι, τρέχουν να κάνουν αιτήσεις και να πάρουν τη μία ή την άλλη ενίσχυση ή κάποια ρύθμιση, ώστε να έχουν σπίτι και να μη κατασχεθεί ή έστω να μπορούν να πληρώσουν το νοίκι, το ρεύμα και το πετρέλαιο ή να πάρουν ένα μικρό μέρισμα για να συμπληρώσουν το φαγητό στο τραπέζι τους ή τρέχουν στα συσσίτια της εκκλησίας. Αυτή είναι η λεγόμενη «μεταμνημονιακή» πραγματικότητα. Είναι ακριβώς η σταθεροποίηση στη βαρβαρότητα.

Ερώτηση: Με ποια ματιά θα δούμε αυτό το θέμα; Οργή για τη μαζική κοινωνική φτωχοποίηση και τα αιματηρά «πλεονάσματα» για χάρη της ΕΕ που την τρέφουν ή «χαρά»

για την «αρωγή» που π

Αγανάχτηση για το γεγονός ότι εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, σε μια Ελλάδα του 2018 και σε μια εποχή που γίνεται λόγος για ταξίδια αναψυχής στο φεγγάρι, δεν έχουν την «πολυτέλεια» ενός ψυγείου για το γάλα ή ένα θερμοσίφωνο; Ή μήπως ευγνωμοσύνη για την «παροχή» μιας ΔΕΗ που οδεύει για πώληση;

Να κάνουμε ένα σταυρό υπέρ της Κατσέλη και του νόμου ή των νέων ρυθμίσεων της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ σε συμφωνία με τους τραπεζίτες ή να αναρωτηθούμε σε ποια εποχή βρισκόμαστε όπου εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι κινδυνεύουν να μην έχουν ούτε ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι τους ως ελάχιστη άμυνα σε μια αβέβαιη ζωή;

Να υμνολογήσουμε άραγε την κυβέρνηση που πρότεινε και την τρόικα που δέχτηκε, τις 120 δόσεις, τον εξωδικαστικό κανονισμό για τις οφειλές κλπ ή να αναρωτηθούμε για τις ευθύνες και τις αιτίες αυτής της πτώχευσης και χρεωκοπίας τόσων ανθρώπων σε τόσο μικρό διάστημα;

Η εικόνα είναι **μία** και συγκεκριμένη.

Οι **δύο οπτικές** με την οποία τη βλέπει κανείς, είναι όχι απλώς διαφορετικές, αλλά εντελώς αντίθετες.

Στη μια οπτική υπάρχει:

- **δικαίωμα** των εργαζομένων και των πολιτών στα βασικά,
- **αξιοπρέπεια** μέσα από την καθολικότητα και την ποιότητα κάλυψης των αναγκών,
- **υποχρέωση** του κράτους και της κοινωνίας να δράσουν με βάση το δημόσιο κοινωνικό όφελος,
- **αξιοπρέπεια** που απορρέει από εργασία και αποδοχές που να δίνουν τη δυνατότητα ανταπόκρισης
- διεκδίκηση της **αλληλεγγύης**

Στην άλλη οπτική διακρίνει κανείς:

- την μικροενίσχυση ως χαριστική «**παροχή**»
- την «**συμπόνοια**» του χορτάτου
- τον άνεργο ή φτωχό ως «**ωφελούμενο**»
- την **εξάρτηση** από την κυβέρνηση, την εκκλησία, τους ποικίλους μηχανισμούς
- την εμπέδωση της **αναξιοπρέπειας** και την ταύτισή της με την «ατομική αποτυχία»

Η πρώτη οπτική συνηγορεί υπέρ μιας συλλογικής, αγωνιστικής, αλλά και περήφανης και αξιοπρεπούς στάσης και διεκδίκησης.

Η δεύτερη, αποτελεί παρουσίαση του «κοινωνικού καιάδα» ως φυσικού φαινομένου και αθώωση της βαρβαρότητας μέσω της ελεημοσύνης, αλλά και το άκρον άωτον της υποκρισίας.

Όσο αποτρόπαιος είναι ένας φόνος, τόσο περισσότερο αηδιαστική είναι η ασέβεια και η σκύλευση. Σε όλους τους βαρβαρικούς πολέμους αυτό ήταν πολύ καλό γνωστό και για αυτό έδιναν τεράστια σημασία, ακριβώς στο δεύτερο στοιχείο. Για να τσακίσουν το ηθικό του «εχθρού». Να τον τρομάξουν, να τον εξευτελίσουν, να τον ταπεινώσουν.

Και οι δύο οπτικές υπάρχουν εδώ και αιώνες στην ανθρώπινη ιστορία και αντιπαλεύουν μεταξύ τους.

Επιχειρήσεις και ΜΚΟ, θρησκευτικά και παραθρησκευτικά δίκτυα, πολιτευτές της οκάς,

βλαχοδήμαρχοι και παρατρεχάμενοι, διαδρομιστές και απατεώνες, επίσημοι και ανεπίσημοι, κουστουμάτοι και λεχρίτες, κυβερνήσεις και υποταχτικοί, τη μια στιγμή δολοφονούσαν κοινωνικά την κοινωνική πλειοψηφία και την άλλη στιγμή προσέφεραν γάζες και επιδέσμους, απαιτώντας χειροκρότημα, χειροφίλημα και γονυκλισίες. Μήπως και αυτό ακριβώς δεν κάνουν η ΕΕ και οι κυβερνήσεις των χωρών της, με τους πρόσφυγες πολέμου, πείνας και κοινωνικής ερήμωσης; Πόσο κοινή αντιμετώπιση!

Όταν όμως αυτό το κάνει και μια κυβέρνηση στο όνομα της αριστεράς, αντιστρέφοντας την εικόνα, δηλαδή καλύπτοντας την εργατική γενοκτονία με τη γάζα και τον επίδεσμο ή τα κάθε είδους «αντίδωρα», τότε το πράγμα, αφενός είναι εξοργιστικό, αφετέρου είναι και επικίνδυνο καθώς δίνει καύσιμη ύλη σε μια μαύρη φωτιά που υπόκωφα σιγοκαίει.

Π.Μ.